

Csapó utca

Szembe ha kinézek TÍZ emelet, „börtönök sora”,
Sok ember sorsuk, több mint tragédia. (mindenkinek
megvan a maga keresztje)

Mennek egymás mellett az emberek el,
Mít sem törődve mások életével.

A minap a villamoson betegen utaztam,
Ott egy idilli pillanatot láttam.

Lehetek ketten 150 évesek
De mégis bájosak, megértők, falusi öregek.

Szemem nem tudtam levenni róluk,
Az összetartozásuk szinte álom volt nekem, gyerekes
összebújásuk.

Ha lett volna optikám most Ti is látnátok.

Szerettem volna titkon velük maradni,
De le kellett szállni.

Szívembe zártam őket örökre.

Kis Gáborné Katika

Tollak

Isten az égből hullatja a madártollakat,
Azt üzeni nekem, hogy írjak-írogassak!

De mit írjak?Kérdem én Tőletek?
Csak annyit: Higgyetek, ReméljeteK, SZERESSETEK!
Ámen.

Kis Gáborné Katika

133. szoba

Szobám ablakán át kinéztem,
Fenyőfa ágakat ringatott a szél szelíden.

Ragyogott az égbolt,
A decemberi fényben.

Újra megtelt a szívem,
Hittel és Reménnyel.

Itt is várjuk,
Jézus születését.

Tenyérnyi felhők úsztak át az égen,
Hirdetvén az Úr dicsőségét nékem.

Soli Deo Glória!

Kis Gáborné Katika

Sors

Nyugtalan vagyok, helyem alig találom,
Szememre estéknként alig jön álom.

Már éltem, s néha úgy érzem alig élek,
Mi mindent rejteget még számomra az élet?

Kérdésre, kérdések halmozódnak, talán majd egyszer
megtudom,
Hogy Sorsomban mi a Jó és mi a Fájdalom.

Kis Gáborné Katika

